

Μήνυμα Χριστουγέννων του Πατριάρχου Μόσχας και Πασών τών Ρωσσιών κ.κ. Κυρίλλου

Μήνυμα Χριστουγέννων του Πατριάρχου Μόσχας και Πασών τών Ρωσσιών κ.κ. Κυρίλλου

πρὸς τοὺς Ἀρχιεπίσκοπους, τοὺς Ποιμένες, τοὺς Διακόνους, τοὺς Μονάζοντες καὶ πάντα τὰ
πιστὰ τέκνα τῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας τῆς Ρωσσίας

Πεφιλημένοι ἐν Κυρίῳ Σεβασμιώτατοι Ἅγιοι Ἀρχιερεῖς,

Σεβαστοὶ Πρεσβύτεροι καὶ Διάκονοι,

Θεοφιλεῖς Μοναχοὶ καὶ Μοναχαί,

Ἀδελφοὶ ἀγαπητοί,

Ἐξ ἀφορμῆς τῆς λαμπρᾶς ἐορτῆς τῆς Γεννήσεως τοῦ Κυρίου καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ
ὀλοθύμως συγχαίρω ὅλους ἐσᾶς.

Ἐξάισιον θαῦμα τῆς Θείας Ἐνσαρκώσεως, τὸ τελεσιουργηθὲν πρὸ δύο καὶ πλέον χιλιάδων ἐτῶν, καὶ
σήμερον πληροῖ τὰς ψυχὰς μας μὲ ἀνείπωτη χαρὰ. *Σήμερον Θεὸς ἐπὶ γῆς παραγένονε, καὶ
ἄνθρωπος εἰς οὐρανοὺς ἀναβέβηκε* (Εἰς τὴν Λιτὴν τῆς ἐορτῆς, Στιχηρὰ Ἰδιόμελα, Ἦχος α'). Ὁ
Δημιουργὸς καὶ Προνοητὴς τῶν ἀπάντων ἐνεφάνη εἰς τὸν κόσμον, διότι κατὰ τὸ ἐλεὸς Του
ἀδυνατοῦσε *θεᾶσθαι ὑπὸ τοῦ διαβόλου τυραννουμένων τῶν ἀνθρώπων* (ἀκολουθία τοῦ Θεοῦ
Βαπτίσματος), *ὑπὸ στοργῆς ἐκνικηθεῖς, ἦλθεν ἐν κόσμῳ ζητῆσαι τὸ πλανηθὲν αὐτοῦ κτίσμα
ὁ ἄναρχος καὶ ἄφραστος* (κοντάκιον εἰς τὴν ἀνάστασιν τοῦ Κυρίου καὶ εἰς τὰς δέκα δραχμάς,
Ῥωμανοῦ τοῦ Μελωδοῦ).

Ἐπληρώθησαν ἀξιοθαύμαστοι προφητεῖαι τῶν μεγάλων κηρύκων τοῦ Λόγου τοῦ Θεοῦ καὶ
ἐμπροσθεν τῆς ἀνθρωπότητος, ἥτις ἐπὶ χιλιετίας προσδοκοῦσε τὴν σωτηρίαν καὶ τὴν λύτρωσιν,
κατεβάλλετο ὑπὸ τὸ φορτίον τῆς ἁμαρτίας, ταλαιπωρεῖτο ἀπὸ τὴν κατάραν ὄχι μόνον εἰς τὴν ἐπί
γῆς ζωὴν, ἀλλὰ καὶ κατόπιν θανάτου, ἠνοιξαν αἱ πύλαι τῶν οὐρανῶν. *Ἐκ ταύτης ἀειθαλοῦς
Παρθένου σάρκα λαβὼν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστὸς* (Εἰς Γενέθλιον τῆς Θεοτόκου Κανὼν β'),

Ὡδὴ ἡ') καὶ τὰ Χερουβείμ μετὰ τῆς φλογίνης ρομφαίας φυλάσσωσιν τὴν εἴσοδον τοῦ παραδείσου, *παραχωρεῖ τοῦ ξύλου τῆς ζωῆς* (Στιχηρὸν Ἰδιόμελον Ἦχος β' ἐν τῷ Ἑσπερινῷ τῶν Χριστουγέννων). Ἐγεννήθη τὸ Θεῖον Βρέφος εἰς σωτηρίαν τοῦ κόσμου, *γενόμενον ὑπὸ νόμον, ἵνα τοὺς ὑπὸ νόμον ἐξαγοράσῃ, ἵνα τὴν υἰοθεσίαν ἀπολάβωμεν* (Γαλ. 4, 4-5).

Ακατάληπτος τυγχάνει ἡ ταπείνωση τοῦ Κυρίου: ὁ Παντοδύναμος Δεσπότης ὢν, ἐμφανίζεται τοῖς ἀνθρώποις ὡς ἀβοήθητον Βρέφος, ὁ Θεὸς ὢν προσλαμβάνει τὴν ἀσθενῆ σάρκα καὶ ὑπομένει τὸ βάρος τῆς ἐπὶ γῆς ζωῆς, Ἀθάνατος ὢν, πορεύεται ἐκουσίως πρὸς τὸν βασανιστικὸν καὶ ἐπαίσχυντον θάνατον. Καὶ πράττει οὕτως ὄχι διὰ τοὺς ἐκλεκτοὺς, τ.ἔ. προφήτας, δικαίους καὶ πιστοὺς λειτουργοὺς Αὐτοῦ. Ὁ Χριστὸς ἔρχεται δι' ἕκαστον ἐξ ἡμῶν, ἐπιθυμεῖ τὴν σωτηρίαν πάντων ἀνεξαιρέτως, τῶν ἀμαρτωλῶν καὶ τῶν ἐκκληματίων, τῶν ἀδιαφόρων καὶ ἀμελῶν, τῶν δειλῶν καὶ τῶν ὀργίλων, μέχρις καὶ τῶν φονέων Αὐτοῦ!

Οὐδένα ἀπορρίπτει ὁ Κύριος, οὐδένα βδελύσσεται, ἀλλὰ τούναντίον, προσλαμβάνει τὴν ἀνθρωπίνην σάρκα ἡμῶν, ἀνακαινίζει αὐτὴν ἐν τῇ θείᾳ ἐνσαρκώσει, τοῖς σταυρικοῖς παθήμασι καὶ τῇ ζωηφόρῳ Ἀναστάσει, ἀναγάγει αὐτὴν εἰς τοὺς κόλπους τῆς Ἁγίας Τριάδος, ἀγιάζει ἐν τῇ παρουσίᾳ ἐκ δεξιῶν τοῦ θρόνου τοῦ Θεοῦ. Τοῦ Ζωοποιοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ, τοῦ Ἀχράντου Αἵματος Αὐτοῦ, τοῦ ἐκχυθέντος ὑπὲρ ἐκάστου ἡμῶν, καὶ κοινωνοῦμεν ἐν τῷ Μυστηρίῳ τῆς Εὐχαριστίας, γινόμενοι σύσσωμοι καὶ σύναιμοι ὄχι μόνον μετὰ τὸν Σωτῆρα, ἀλλὰ καὶ μετὰ ἀλλήλους.

Ἐν τούτοις, ἀτυχῶς βλέπομεν σήμερον τὰ κύματα τῶν ταραχῶν νὰ διασαλεύουν τὸ σκάφος τῆς Ἐκκλησίας, ἡ τρικυμία τῶν διχονοιῶν καὶ ἀντιπαραθέσεων νὰ κλονίζει τὴν ἐνότητα τῶν Ὁρθοδόξων πιστῶν καὶ οἱ συσκοτισμένοι ὑπὸ τοῦ ἐχθροῦ καὶ πειράζοντος ἀνθρώποι ἀντὶ τῆς Πηγῆς τοῦ ὕδατος ζῶντος προτιμοῦν *θολὴν καὶ ἀπότιστον πηγὴν τῶν κακοδόξων αἱρέσεων* (κανῶν τῶν Ἁγίων Πατέρων τῆς Α' Οἰκουμενικῆς Συνόδου). Εἰς αὐτὸν τὸν χαλεπὸν χρόνον δέον ὅπως πάντες ἐνθυμώμεθα ὅτι δι' ἕκαστον ἡμῶν ἐγεννήθη, ἐσταυρώθη καὶ ἀνέστη ὁ Κύριος, ὅτι Ἐκεῖνος ἐθεμελίωσε τὴν ἐπὶ γῆς Μίαν, Ἁγίαν, Καθολικὴν καὶ Ἀποστολικὴν Ἐκκλησίαν. Ἀνήκοντες εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, καλούμεθα εἰς τὴν ὑπέρβασιν τῶν ἀκαταστασιῶν, τῶν ἀντιπαραθέσεων καὶ τῶν συγκρούσεων, εἰς τὴν θεραπείαν τῶν σχισμάτων καὶ εἰς τὴν ἀρωγὴν πρὸς ὅσους δοκιμάζουν τὰ δεινὰ τοῦ πολέμου, ταλαπωροῦνται ἐκ τῶν καταπιέσεων καὶ ἀδικίας.

Ὁ Κύριος δὲν γεννᾶται εἰς τὰ βασιλικά ἀνάκτορα, ἀλλὰ εἰς ταπεινὸν σπήλαιον, *ἐν ἐσχάτῃ πτωχείᾳ*. Τί φαινομενικῶς θὰ ἐδύνατο νὰ εἶναι χειρότερον τοῦ σπηλαίου καὶ πτωχότερον τῆς φάτνης τῶν ἀλόγων; Καὶ ὅμως ὑπάρχει καὶ εἶναι καμένη ὑπὸ τῆς ἀμαρτίας ἔρημος τῆς καρδίας τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ φυγόντος ἐκ τοῦ Θεοῦ, τοῦ χλιαροῦ, τοῦ ἐρημωμένου καὶ τοῦ δεδουλωμένου τοῖς παθήμασι. Εἶναι ὅμως ἐντὸς τῶν δυνάμεων ἡμῶν νὰ καταστήσωμεν τὴν ψυχὴν ἡμῶν δοχεῖον τοῦ Θεοῦ, νὰ ἐνθυμηθῶμεν ὅτι ὁ Κύριος ἐγγὺς εἶναι παρὰ ταῖς θύραις, καὶ ταπεινῶς ἀναμένει πότε τελικῶς ἀτενίσωμεν Αὐτὸν διὰ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς πίστεως ἡμῶν, νὰ ἀφήσωμεν νὰ εἰσέλθῃ εἰς τὴν ζωὴν

ἡμῶν, νὰ ἀκούσωμεν τὰ λόγια Αὐτοῦ, νὰ ἀνταποκριθῶμεν εἰς τὴν ἀγάπην Αὐτοῦ καὶ νὰ ἀφήσωμεν ὁ ἴδιος νὰ ἐνεργήσῃ ἐντὸς ἡμῶν.

Ἄπας ὁ κόσμος ἀγγαλιᾷ διὰ τὴν ὑπερένδοξον γέννησιν τοῦ Σωτῆρος: οἱ ἄγγελοι ἀπαγγέλλουν ἐπαινετικούς ὕμνους, οἱ ποιμένες πανηγυρίζουν, οἱ μάγοι προσκυνοῦν Αὐτῷ καὶ προσφέρουν δῶρα. Καὶ μόνον ἡ ἐξαγριωμένη καὶ πλήρης φθόνου καρδία τοῦ Ἡρώδου δὲν θέλει νὰ δεχθῇ τὴν θείαν δαιοσύνην καὶ δὲν χαίρεται, ἀλλὰ τρέμει, ὄχι ὅμως ἐκ τοῦ φόβου Θεοῦ, ἀλλὰ ἐκ τῆς δειλίας. Ἄς ἀναλογισθῶμεν, μήπως καὶ παρομοιάζωμεν αὐτῷ διὰ τῶν ἔργων ἡμῶν, μήπως δίδωμεν προτεραιότητα εἰς τὴν ἰδικὴν ἡμῶν εὐημερίαν καὶ ἄνεσιν, μήπως φοβώμεθα πὼς εὐρίσκεται τις καλύτερος ἡμῶν, πλεόν ταλαντοῦχος καὶ ἀγαθότερος, μήπως πράττωμεν τὸ κακὸν εἰς τέτοιον ἄνθρωπον, ἐπιχειρῶντας νὰ τὸν πλήξωμεν καὶ ἐξευτελίσωμεν ἔμπροσθεν τῶν ἄλλων, νὰ τὸν ἐκθρονίσωμεν, προκειμένου νὰ ἀναβῶμεν ἐπὶ τὴν ἀνωτέραν βαθμίδα ἡμεῖς οἱ ἴδιοι; Μήπως συμβαίνει ὅτι ἡ πηγὴ τῆς ἀληθείας δὲν καθίσταται δι' ἡμᾶς ὁ Κύριος καὶ αἱ ἅγιοι ἐντολαὶ Αὐτοῦ, ἀλλὰ ἡμεῖς οἱ ἴδιοι; Μήπως σκανδαλίζωμεν τοὺς ἄλλους, παρουσιάζοντες ὡς ἀλήθειαν τοὺς ἰδικούς ἡμῶν συλλογισμούς, μήπως σκίζωμεν τὸν χιτῶνα τοῦ Χριστοῦ διὰ τῶν φιλοδόξων ἡμῶν ἐνεργειῶν, μήπως σπεύρωμεν τοὺς σπόρους τῆς διχονοίας καὶ μεμψιμοιρίας ἀνάμεσα εἰς τοὺς ὁμοδόξους ἀδελφούς;

Ἀτενίζοντας τώρα εἰς τὸ Θεῖον Βρέφος Χριστόν, τοποθετῶντας τὸν ἑαυτὸν πρόσωπον μὲ πρόσωπον ἔναντι τῆς θείας ἀληθείας, ἃς ἀποθέσωμεν τὸν ὄγκον παθημάτων καὶ τὴν *εὐπερίστατον ἀμαρτίαν* (Εβρ. 12, 1), ἀναπέμψωμεν θερμὰς δεήσεις ὑπὲρ ἐνισχύσεως τῆς ἐνότητος τῆς Ὁρθοδοξίας καὶ αὐξήσεως τῆς ἀγάπης, ἐνθυμούμενοι ὅτι *ἡ ἀγάπη χρηστεύεται, ἡ ἀγάπη οὐ ζηλοῖ... οὐ φυσιοῦται... οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς... οὐ λογίζεται τὸ κακόν, οὐ χαίρει ἐπὶ τῇ ἀδικίᾳ... πάντα στέγει, πάντα πιστεύει* (Α' Κορ. 13, 4-7).

Εἰς τὰ λειτουργικὰ ἐόρτια κείμενα δὲν γεραίρεται μόνον ὁ ἄρτι τεχθεὶς διὰ τὴν ἡμετέραν σωτηρίαν Κύριος, ἀλλὰ καὶ ἐκεῖνοι, χάριν τῶν ὁποίων κατέστη δυνατὴ ἡ Ἐνσάρκωσις Αὐτοῦ, τ.ἔ. ἡ Πανάχραντος Παρθένος, ὁ δίκαιος Ἰωσήφ ὁ Μνήστρωρ, οἱ Ἅγιοι Προπάτορες. Ἄς ἐνθυμηθῶμεν αὐτὴν τὴν πανηγυρικὴν ἡμέραν τοὺς οἰκείους ἡμῶν: ἃς ἐπισκεφθῶμεν τοὺς γονεῖς καὶ φίλους, ἃς δώσωμεν προσοχὴν εἰς ἐκείνους, ἃς εὐρίσκωμεν καλὰ λόγια, ἃς τοὺς εὐχαριστήσωμεν δι' ὅσα πράττουν δι' ἡμᾶς. Εἶθε εἰς τὴν καρδίαν ἡμῶν, τὴν πεπληρωμένην ἀγάπης πρὸς τὸν Θεὸν καὶ τὸν πλησίον, νὰ κατοικήσῃ ὁ Πανοικτίρμων Χριστὸς, ὁ *Προαιώνιος καὶ Ἀκατάληπτος, ὁ Συναΐδιος τῷ Πατρὶ* (κάθισμα εἰς τὸν ἑσπερινὸν τῆς ἐορτῆς). Ἀμήν.

† ὁ Μόσχας καὶ Πασῶν τῶν Ρωσσιῶν

Κύριλλος

Μόσχα,

Χριστούγεννα, 2019/2020

στις άλλες γλώσσες:

- Ουκρανικά
- Λευκορωσικά
- Μολδαβικά
- Λετονικά
- Λιθουανικά
- Εσθονικά
- Καζακικά
- Κιργιζικά
- Τουρκμενικά
- Ουζμπεκικά
- Αζερικά
- Γερμανικά
- Κινεζικά απλοποιημένα, παραδοσιακά
- Κορεατικά

Μια πηγή: <https://mospat.ru/gr/news/45787/>